

[Waldorff]

kritiseret det forslag, der ligger fra DKPs side, for at have en meget lav profil. Jeg kunne da forestille mig, at når man siger det tilsyneladende meget lempelige med en afvikling over 10–15 år, så kan det være ud fra en eller anden tanke om, at det var mere realistisk at få socialdemokratiet i tale med sådan noget. Det er der altså ikke nogen udsigt til, og så er der faktisk ikke rigtig nogen argumenter for på forhånd at gå væk fra en model, der siger: vi fastholder udgifterne i lejeboligen, nettokapitalydelsen, på en sådan måde, at den ikke stiger hurtigere, end indkomsterne vil stige. Det vil give en afviklingsperiode på 8–10 år, og det er jo fuldt tilstrækkeligt.

Kaj Hansen (DKP):

Der var nogle tidslær i den buket, jeg fik overrakt her. Dem kan jeg jo selv sortere fra.

Jeg vil gerne først sige til hr. Ole Olsen, at han skuffer mig faktisk lidt, for hvad er hovedsigtet med det her? Hovedsigtet er i virkeligheden at få gennemført en skattereform, hvor man gør op med fradragsjunglen. Så kan man selvfølgelig godt hæfte sig ved nogle mindre ting, der indgår i forslaget, men jeg synes i og for sig, SF havde en vis politisk pligt til at bakke op om de hovedintentioner, der ligger i forslaget.

Jeg må også tilstå, at hr. Bakholt var faldet noget ned i forhold til den tidligere socialdemokratiske ordfører, da forslaget var til behandling den 2. maj. Den daværende ordfører mente, at der var mange gode ting i det kommunistiske forslag, selv om der også var ting, som var mindre værdsat. Og så sagde han for øvrigt – det var hr. Møller Andersen – at der var ikke nogen grund til at gennemføre DKPs forslag, for nu kom der en skattereform, som skulle gennemføres i 1979. Det er baggrunden for det forslag, der ligger her.

Hvorfor kom vi med vores forslag i begyndelsen af maj måned? Fordi det var meddelt, at regeringen ville komme med et forslag til en skattereform, og så syntes vi som parti her i folketinget, at det ville være rigtigt, at vi lagde vores synspunkter frem til en skattereform. Det gjorde vi så i begyndelsen af maj måned. Det synes jeg var fornuftigt gjort. Videre skete der det, at skatte- og afgiftsministeren – dengang hed han Kampmann – kom med en pjece, en redegørelse

for regeringens påtænkte skattereform, og vi sagde, at der var vældig mange gode ting i den skattereform, som faktisk på en lang række punkter meget lignede kommunisternes beslutningsforslag. Det vil vi gerne være med til at gennemføre, sagde vi. Den socialdemokratiske ordfører, hr. Hjortnæs, sagde – jeg citerer sp. 10088 fra forhandlingen den 18. maj:

»Regeringen har vist et betydeligt mod ved at tilkendegive sin positive holdning over for en dybtgående sanering af de ligningsmæssige fradrag. Flere hellige køer er blevet slået for panden, og det bør regeringen ikke have utak for.«

Det var jo toner, hr. Bakholt, hvad? De lød lidt anderledes i dag. Det kan også være svært at leve op til hr. Hjortnæs her, det må jeg erkende.

Når man taler om, at erhvervslivet vil gå næsten rabundus og alt det dér, så kan jeg faktisk også godt citere hr. Hjortnæs. Hvad sagde han? Det står samme spalte, 10088:

»... at skattelovene gennem tiderne er blevet belastet af regler og bestemmelser, der efter deres indhold snarest har karakter af tilskud til erhvervslivet. Når disse love camoufleres som skattelove, vil hovedparten af borgerne, ja, selv tilskudsmodtagerne, ikke opfatte dem som tilskudsregler, men som skatteregler.«

Her er vi ved en meget alvorlig ting. Hvis man vil give tilskud til erhvervslivet, så gør det dog lige ud, i kroner og øre, et regulært tilskud sendt på et girokort fra statskassen. Så kan man se, hvad det drejer sig om, og hvad det er for noget. Hele den camouflerede form, som man bruger her i landet med disse skattefradragsregler, hyller i virkeligheden hele problemet ind, og ingen – i hvert fald meget få – ved, hvad erhvervslivet i grunden modtager i støtte fra statskassen, som lønarbejderne i det store og hele betaler. Jeg har flere gange bedt om – nu beder jeg om det en gang til, og jeg beder ministeren om det –: kan vi ikke få en opgørelse over, hvad den direkte og indirekte støtte til erhvervslivet i virkeligheden beløber sig til? Jeg vil tro, man ville komme til det resultat, at lønarbejderne betaler en hel del af deres løn tilbage til erhvervslivet igen på grund af den fradragsjungle, vi har.

I forlængelse af det forslag, som kommunisterne fremsatte, da den tidligere skatte- og